

[Elgaard.]

trollov. Det er derfor også med tilfredshed, jeg har hørt regeringens erklæring om, at der skal gås videre med liberaliseringen, efterhånden som forudsætningerne herfor er tilstede. Den liberalisering, der allerede er gennemført, har jo vist sig særdeles virksom i retning af at skabe sundere prisforhold.

Søger man at overskue virkningerne af regeringens politik, synes jeg, man har lov til at sige, at den har medvirket til, at landet økonomisk i dag står bedre, end da regeringen trådte til. Jeg skal ikke bestride, at andre forhold også har virket med, først og fremmest det lidt bedre bytteforhold i samhandelen med udlandet og erhvervslevets egne anstrengelser, men kun den, der bevidst ønsker at gøre regeringens indsats til nul og niks, vil bestride, at også regeringens indsats lovgivningsmæssigt og administrativt har ydet et væsentligt bidrag til saneringen af vor økonomi. Det kommer særdeles tydeligt frem, når udenforstående neutrale iagttagere bedømmer vore forhold. Jeg behøver i denne forbindelse kun at minde om, at FN i en økonomisk rapport for ikke længe siden har fremhævet Danmark og Holland som de to lande i Europa, der i den økonomiske politik har optrådt mest fornuftigt og opnået de bedste resultater.

Dermed være naturligvis ikke sagt, at alt tegner sig i rosenrøde farver. Lønstigning og de konsekvenser, den medfører i retning af en stigning i hele indkomstniveauet, kan sammen med eventuelt udefra kommende kræfter rumme en fare for ny inflation, som det kan blive nødvendigt at træffe modforanstaltninger overfor. Jeg finder det imidlertid rigtigt, at regeringen for øjeblikket stiller sig afventende og forholder sig temmelig neutral i sin økonomiske politik. Går den internationale konjunkturudvikling i retning af et prisfald, skulle vi jo nok kunne holde vor betalingsbalance i orden. Anderledes, hvis der kommer en ny inflatorisk udvikling i verdenskonjunkturerne, da bliver det igen nødvendigt at rebe sejlene, for det er klart, at befolkningens store flertal ingenlunde ønsker, at de vundne resultater skal sættes over styr.

Som gentagne gange nævnt er regeringen en mindretalsregering, der som alle mindretalsregeringer har måttet gå kompromisets vej. Det, der er gennemført, er ikke 100 pct., hvad regeringen har ønsket, men det er dog i det store og hele en politik, som på afgørende vis bærer regeringens stempel, og jeg vil ved slutningen af denne rigsdagssamling gerne på mit partis vegne bringe regeringen en tak for det vel udførte arbejde, idet jeg

samtidig udtaler håbet om, at forholdene også fremover kan arte sig sådan, at regeringen kan fortsætte i samme gode spor, som den er begyndt.

Karl Olsen: Vi er nu ved disse trediebehandlinger kommet til vejs ende. Et flertal i denne sal er blevet enigt om det meget vigtige problem om prisbindingernes afvikling. Socialdemokratiet har i denne sag ment at have en politisk fordel ved at holde sig udenfor, medens det med hensyn til forbrugsafgifterne og en række andre forslag er gået sammen med regeringspartierne og det radikale venstre. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen har nu på et enkelt område fået lagt luft mellem sig og regeringen. Socialdemokratiet mener vel, at det hermed har fået det fornødne agitationsstof til den kommende sommers møder. Det ærede medlem udviste en rørende omhu for mit partis velbefindende efter det afsluttede forlig. Jeg kan berolige det ærede medlem med, at vi befinder os fortrinligt. Vi vedkender os fuldt og helt den politik, der her er gennemført, vi vedkender os det princip, der rummes i dette stykke politik.

Jeg vil gerne gøre et forsøg på her ved afslutningen ganske nøgternt at gøre resultatet op af de førte forhandlinger og prøve på at sætte dem i forbindelse med det, der er hovedlinien i regeringens økonomiske politik.

Den nuværende regering har, som det med stor vægt er blevet fremhævet under den økonomiske debat i forbindelse med toldloven, haft to hovedopgaver at løse: den truende inflation og valutakrisen. Jeg pegede under den nævnte debat på den meget vanskelige situation, da regeringen trådte til i efteråret 1950. De midler, som regeringen og de partier, der støtter den, har anvendt til løsning af den stillede opgave, har været novemberforliget i 1950 og påskeforliget i 1951. Som det er nævnt af det ærede medlem hr. Elgaard, blev ingen af disse forlig det, som regeringen stillede imod. På afgørende punkter blev de fremlagte forslag ændret af oppositionspartierne, men forligene blev alligevel brugbare redskaber til løsning af valutakrisen og til bekæmpelse af inflationen. Nu har regeringen altså for tredje gang med det kompleks af lovforslag, hvoraf vi nu har en del til tredje behandling, og som om kort tid vil blive vedtaget i dette høje ting, opnået et forlig med oppositionspartierne, et forlig, der ligesom de foregående sikrer en fortsættelse af den af regeringen fastlagte økonomiske politik. Heller ikke denne gang har regeringen haft magt til konsekvent at føre sin vilje igennem, den